

ARBEJDERBLADET

AALBORG UNIVERSITETSCENTER
Universitetsbiblioteket

Nr.7. 1973 4. ÅRG. PRIS. 1 KR.

11 partier i valget men...
INTET PARTI FOR
ARBEJDERKLASSEN

Ikke mindre end 11 partier stiller op ved dette folketingsvalg, og ikke mindre end 4 af dem forkynder at de tjener arbejderklassens interesser, at de er "arbejder"partier. Men i virkeligheden repræsenterer de andre klassers interesser som er fjendtlige over for arbejderklassens mål: afskaffelsen af al udbytning og opbygningen af et socialistisk samfund. Derfor kan vi kun opfordre alle klassebevidste arbejdere til at afholde sig fra at stemme. Selv en stemme til et af de såkaldte "arbejder"partier bliver en stemme til borgerskabets eller småborgerskabets indflydelse i arbejderklassen.

Det er snart længe siden at en socialdemokratisk regering har fået lov til at sidde "tiden ud". Splittelsen for nylig, og hele dette valg er en kraftig påmindelse om at en storhedstid som 60'ernes højkonjunktur ikke vender tilbage. I et forgæves forsøg på at bekæmpe den voldsomt stigende inflation har socialde-

mokratiet drevet skatterne og de forbrugsbegrænsende afgifter i vejret, skåret ned på de sociale ydelser og forhøjet huslejerne. Alt sammen tegn på at vi står ved begyndelsen af en kapitalistisk krise, hvor socialdemokratiet vil få stadig sværere ved at bevare indflydelsen i arbejderklassen.

Ved slutningen af valgkampen gør samtlige partier alt for at fremstille det som om valget står mellem en borgerlig regering og en "arbejder"regering. Men i dette nr. af ARBEJDERBLADET vil vi vise at de såkaldte arbejderpartier klart deler sig i to grupper: borgerskabets arbejderpartier S og SF, og småborgerskabets arbejderpartier DKP og VS.

Kavlet og skænderierne mellem disse partier skal bl.a. skjule, at de samarbejder om en ganske bestemt ting: At forhindre at arbejderklassen går til selvstændig kamp for egne interesser.

Arbejderklassen i bevægelse - men uden et kommunistisk parti i spidsen.

SF's bejlen til småborgerskabet og mellemklassen viser sig tydeligt i SF's modstand mod NATO samt i EF-modstanden. SF spiller på nationalfølelsen og sætter en Nordisk alliance i stedet. Men dette ændrer intet ved SF's klassetilhørsforhold.

SF dannedes i 1958 med Axel Larsens eksklusion af DKP, hvorved modsætningen i DKP mellem Moskva-revisjonismen og Larsens venstre-socialdemokratisme blev løst. SF opnåede straks en vis støtte i arbejderklassen og har siden bevaret denne. I de senere år har SF desuden bejlet til småborgerskabet og mellemklassen, uden at ændre sit borgerlige indhold.

Det centrale i SF's politiske grundlag er propagandan for at den kapitalistiske stat skal overtage og styre al kapital i Danmark. SF opnår herved at kunne fremstille sig som et socialistisk parti. Men netop opbakningen bag selve den kapitalistiske statsmagt afspejler klart SF's klassegrundlag: borgerskabet. Socialismen nås ikke ved at den borgerlige stat "socialiserer" al kapital, og SF stræber blot hen mod en ren statskapitalisme. Dette viser sig også i SF's planer om industrielt og økonomisk demokrati. Her siger SF, at det samme demokrati (dog i udvidet form!), som fungerer udenfor produktionen også skal bringes til at fungere i produktionen. SF tilslører, at der bag den demokratiske facade skjuler sig et jernhårdt diktatur fra borgerskabet. Modsat små-borgerne går SF ind for den moderne stordrift. SF ønsker oprettet store statslige fonds, som naturligvis kun vil komme storkapitalen til gode, i kraft af dennes indflydelse på staten. Og svarende hertil ser man, at SF på det fagpolitiske område går ind for en udbygning af den korporative stat ved hjælp af industriforbund. Overenskomstforhandlingerne effektiviseres yderligere, idet man nu sætter de rammer, som parterne på "lokalt plan" på skindemokratisk vis ikke må overskride. SF vil styrke den "neutrale" statsmagt i Arbejdsretten, idet denne søges "demokratiseret" ved udvidelse af dommerkollegiet!

SF's klassegrundlag viser sig også ved SF's støtte til Socialdemokratiets "offensiv" mod de sociale udgifter for staten, i dennes sparebejlestræbelser. Og på det uddannelsesmæssige område går SF ind for en styrkelse af statens kontrol med de højere læreanstalter.

Fortsættes side 3

OM OLIEKRISEN
EN OPDIGTET
"ENERGIKRISE" FOR
PROFITTENS SKYLD

Diskussionerne om ollen og jordens energiforsyning går naturligvis højt i forbindelse med den nuværende "energi"krise. Der er dem som mener, at jordens befolkning står på katastrofens rand. Energien er ved at være slut, og de ser ingen løsning på det misbrug af energien, som finder sted i de imperialistiske stater.

Det er sandt, at der forekommer misbrug, og dette misbrug opmuntrer af de imperialistiske selskaber. Hvis f. eks. alle lande brugte lige så meget olie per indbygger som USA, ville jordens kendte olieressourcer være opbrugte inden syv år. Det er en kendsgerning, som både viser USA's enorme misbrug, men også tomheden i de argumenter der hævder, at de olieproducerende lande i Asien, Afrika og Latinamerika, som nu hævder deres interesser overfor de imperialistiske supermagter, skulle bære skylden for den nuværende krise med prisforhøjelser og rationering.

De olielagre, som findes under jorden i dag, er naturligvis begrænsede, og en dag vil de være slut. Til den tid vil man sikkert have opdaget nye energikilder og være begyndt at udnytte dem. Der er ingen grund til at tro, at en kommende energi-krise skulle gøre kål på menneskeheden. Menneskets evne til at overleve trues først og fremmest af de grænser, som det imperialistiske samfundssystem idag sætter.

Først når dette system er udryddet, vil energiproblemet finde sin løsning.

En opfundet "energi"krise

Den nuværende oliekrise er ingen akut krise, som skyldes at olielagrene er ved at være opbrugte. Ifølge en undersøgelse som en økonom i bladet "US-NEWS & WORLD REPORT" har foretaget,

så findes der i USA tilstrækkeligt med kendte olielagere til at holde hjulene igang dér i endnu 60 år med det nuværende høje forbrug.

En anden økonom rapporterer ifølge "WALL STREET JOURNAL", at der findes en række meget større olielagere, men at de er for dyre at udnytte. Hvis blot prisen steg med 5 dollar pr. tønde ville man kunne begynde at udnytte enorme olielagre, (prisen for ojeblibet er knap 3 dollar pr. tønde for OPEC-landenes olie).

Endnu et amerikansk blad "CHRISTIAN SCIENCE MONITOR" forklarer i en lederartikel, at ifølge visse officielle myndigheder findes der ikke nogen energi-krise, men derimod en konkurrencekrise. En handelskommission siger rent ud, at det er 18 store firmaer, som for at lave større gevinster har vakt panik i befolkningen på spørgsmålet om energitilførsel.

Også i Vesteuropa og Japan findes der folk som er meget skeptiske overfor "energi"krisen.

Den britiske avis "ECONOMIST" siger lige ud, at det er en opdigtet krise, og det japanske tidsskrift "SHEKAI" påpeger, at den nuværende "energi"krise er en politisk krise og mere et spørgsmål om distribution.

Kapitalisme
eller socialisme

For at sammenfatte den nuværende oliekrises karakter kan man sige, at den er opstået dels på grund af de undertrykte olieproducerende landes opvågning og mere og mere bevidste krav om selv at råde over sine rigdomme, dels på grund

Fortsættes side 4

DET KOMMUNISTISKE PARTI

Uden organisation er arbejderklassen intet. Derfor må den opbygge sit eget parti, som repræsenterer den overfor hele det borgerlige samfund. Et parti, som kan forberede og organisere arbejderklassen til det uundgåelige væbnede opgør med borgerskabets voldsapparat - med den borgerlige stat. Et parti, som ved hjælp af marxismen-leninismen forstår lovene for samfundets udvikling til bunds og som derfor også kan lede oprettelsen af proletariats diktatur over udbytterne og opbygningen af det socialistiske samfund.

Men partiet opstår ikke af sig selv. Revolutionære arbejdere og intellektuelle må samle sig og gå til kamp for dette parti. For ikke at gå vild i denne kamp, og begå de samme gamle fejl igen og igen, må vi tage ved lære

af arbejderbevægelsens internationale erfaringer. Først og fremmest må vi anvende den teori som Lenin og bolsjevikkerne udviklede i deres kamp for at skabe det sejrtriumfale bolsjevikiske parti. Denne teori for det kommunistiske partis opbygning går i korthed ud på følgende:

A t det revolutionære partis flertal skal bestå af arbejderklassens mest fremskredne elementer, de mest klassebevidste og hårdeste kæmpere, samt af revolutionære intellektuelle.

A t disse folk, gennem studie, skal til egne sig den revolutionære teori, samt kunne bruge den i enhver konkret situation. For, som Lenin fastslog: UDEN EN REVOLUTIONÆR TEORI GIVES

Fortsættes side 4

SOCIALDEMOKRATIET

Borgerskabets vigtigste parti

Socialdemokratiet opstod som et småborgerligt arbejderparti. På intet tidspunkt formulerede det et revolutionært program. Dets stræben var ved hjælp af reformer at gøre kapitalismen mere "menneskelig".

Da imperialismen voksede frem omkring århundredeskiftet fik også det danske borgerskab mulighed for at bestikke og opkøbe de øverste lag af arbejderklassen - det såkaldte arbejderaristokrati. Det skete ved at åbne ministerierne, kommunalforvaltningen og mange andre instanser i det borgerlige statsapparat for "arbejderlederne". De fik en plads ved kødgyderne, og der har de siddet siden. På denne måde blev arbejderaristokrati til et arbejderbureaukrati, som ikke tilhører arbejderklassen, men handler i dens navn.

Denne udvikling betød også at fagbevægelsen blev mere og mere knyttet til den borgerlige stat. Det skete også under socialdemokratiets ledelse ad lovgivningens vej, gennem oprettelsen af de korporative organer, som hersker på arbejdsmarkedet: voldgift, arbejdsret og senere arbejdsformidling. Det nyeste skud på stammen er arbejdsmarkedsnævne, hvor stat, kapital og fagforening i fællesskab forvalter egensudviklingsstøtten. Og det skete gennem udbygningen af de kollektive aftaler og centraliseringen af beslutningsprocesserne.

På denne måde sørgede socialdemokratiet for, at de organisationer, som arbejderklassen selv havde skabt i sin kamp mod kapitalen, blev vristet ud af hænderne på den, gjort til et redskab for borgerskabet mod arbejderklassen - organisationer som skal forhindre at arbejderklassen selvstændigt går til kamp for sine interesser.

Sådan udviklede socialdemokratiet sig fra at være et småborgerligt reformparti, til at blive borgerskabets vigtigste parti, det parti som mest effektivt varetager finanskapitalens interesser.

SF

Et borgerligt arbejderparti

SF har i praksis vist sig at være et rent støtteparti til borgerskabets arbejderparti nr. et: Socialdemokratiet. SF har således gentagne gange reddet "arbejderregeringen", oven i købet i spørgsmål, som netop betød øgede byrder for arbejderklassen: moms og boligforliget.

Om borgerskabets di

Aalborg Universitetsbibliotek

530011123499

ARBEJDERBLADET

ARBEJDERBLADET udgives af en gruppe kommunister (marxister-leninister). Ansvarsh. Finn Sørensen

Løssalgsspris..... 1 kr.
Abonnement..... 15 kr.
Støtteabonnement..... 50 kr.
Institutionsabonnement..... 30 kr.

Indbetal på giro 20 o 19
ARBEJDERBLADET - Guldbergvej 13, 4th, 2000 F.

ARBEJDERBLADETS fortid

AB tog for fire år siden fat på den første periode og søgte at samle de fåtalige arbejdercirkler, der dengang fandtes omkring en politisk avis, der skulle stå på marxismen-leninismen Mao Tse-tung tankningens grundlag.

Men grundet uvidenhed, og mangel på erfaring lykkedes dette ikke. I arbejdet med at samle aktive arbejdere, glæde propaganda for revolutionen og socialismen mere og mere i baggrunden til fordel for de rent faglige problemer.

Dette stod klart for os, at det var nødvendigt at samle arbejdercirklerne i en organisation - men for at gøre dette måtte man have en faglig politik.

Hvad må der gøres?

Efterhånden som disse begivenheder havde bundfældet sig, og vi fik sammenlignet den med vore egne erfaringer, blev det klart, hvorfor vort arbejde med at ville gøre fagforeningerne til kamporganisationer ikke havde båret frugt - og vi bragte derefter vores faglige linie i overensstemmelse med virkeligheden.

Den politiske udvikling i Sverige svarer nemlig i det store og hele til forholdene i Danmark.

Det svenske og danske socialdemokrati har siden deres start haft et tæt samarbejde og har udviklet næsten identiske samfundssystemer.

Og hvad angår de socialdemokratiske

Se klasse-mæssigt på partierne

En af kommunisternes vigtigste opgaver er at give arbejderklassen et billede af hele klasse-samfundet, og de forskellige klassers og lags stilling til arbejderklassen og dens revolution. Arbejderklassen må kunne skelne ven fra fjende for at kunne sejre.

For at kunne løse denne opgave må vi til stadighed bestræbe os på at afsløre og påvise de forskellige politiske partiers virkelige klassekarakterer - det vil sige hvilke klasser partierne tjener.

Men lad os først kort se på klasserne i dagens monopolkapitalistiske Danmark. Der findes to hovedklasser som står over for hinanden - borgerskabet og proletariatet. Mellem dem findes småborgerskabet og en række mellemklasser (f.eks. funktionærerne i produktionen, staten og kommunen, teknikere, ingeniører, lærere mm.) Mellemklassene producerer ikke merværdi og ejer ingen produktionsmidler.

Borgerskabet er den herskende klasse, den klasse som ejer produktionsmidlerne og tilegner sig hundredtusinder af proletarers arbejde. Den klasse som opretholder sin magt ved hjælp af sit redskab staten.

Småborgerskabet - den klasse der selv ejer produktionsmidler (et lille værksted, en fiskekutter, et husmandssted, en lille butik) og som måske også har nogen få ansatte. Småborgerskabet er en døende klasse, som mere og mere trænges tilbage af storproduktionen og monopoliseringen. På denne måde bliver mange småborgere dårligere stillet end arbejderne. Derfor kunne man tro småborgerskabet som sådan havde interesser fælles med arbejderklassen. Men småborgeren eksisterer også i kraft af den private ejendomsret. Stillet over for arbejderklassens selvstændige kamp og kravet om afskaffelsen af privatejendommen, slutter småborgerskabet op om borgerskabet, for under dets beskyttende voldsagt at beholde sin private ejendom, hvor lille den end er. Småborgerskabet er en reaktionær og kontrarevolutionær klasse.

Proletariatet er den eneste revolutionære klasse. Den ejer ikke andet end sin arbejdskraft. Det er den klasse som producerer al merværdi. Det er den klasse som ikke kan befri sig selv, uden samtidig at befri hele samfundet for udbytning.

Kun borgerskabet og proletariatet kan udgøre selvstændige politiske kræfter. Småborgerskabet og mellemklassene er, på grund af deres stilling i produktionen, ikke i stand til at rejse selvstændige politiske bevægelser. Som vi har vist vil småborgerskabet hælde til borgerskabet. Dette gælder også de største dele af mellemklassene der med tusind bånd er knyttet til den herskende klasse.

Alle politiske partier repræsenterer en af de tre klasser - borgerskabet, småborgerskabet og proletariatet. Kun få arbejdere er i tvivl om hvilke klasseinteresser de åbent borgerlige partier V-K og R repræsenterer. Anderledes ligger det med de borgerlige arbejderpartier S og SF og med småborgerskabets arbejderpartier DKP, VS og den samling smågrupper der går under navnet "venstrefløjen".

Noget revolutionært arbejderparti findes der ikke idag. Der findes kun den spæde klm til en partiopbygning - organisation i de små grupper omkring ARBEJDERBLADET og ARBEJDERAVISEN.

Men hvad er grunden til at borgerskabet og småborgerskabet hver for sig er repræsenteret af mere end et parti? Det skyldes for det første at disse klasser i sig selv udgør minoriteter i befolkningen, som må søge støtte uden for deres egen klasse. De må appellere til andre klasser og lag for at kunne have deres interesser. Især er det vigtigt for dem at vinde fodfæste i arbejderklassen - dels fordi det er den stærkeste og talrigste klasse, dels fordi dens passivitet er en forudsætning for kapitalismens eksistens. Den borgerlige og småborgerlige socialismes partier er de pågældende klassers redskaber til at vinde arbejderklassen. Det er kommunisternes opgave at afsløre deres forsøg på at spænde arbejderklassen for borgerskabets og småborgerskabets vogn. Kun på den måde kan vi bane vejen for en selvstændig revolutionær arbejderbevægelse.

Men hvordan afgør man så, hvilken klasse et parti repræsenterer? Netop fordi partiernes vigtigste opgave er at skaffe den klasse de tilhører forbundsfæller i andre lag af befolkningen, søger de næsten allesammen at skjule deres sande klassekarakter, og fremstå som hele folkets parti. Men ifølge marxismen, så er det klasseindholdet i partiernes politik som bestemmer og er udtryk for deres klassekarakter, ikke hvem der stemmer på partiet. Hvordan handler partiet ved afgørelsen af forskellige politiske spørgsmål, hvordan forholder det sig i de anliggender som berører de vitale interesser hos de forskellige samfundsklasser - det er det afgørende.

VOR NÆRMESTE OPGAVE

På vej mod samling mellem KOMMUNISTISKE ARBEJDERE og ARBEJDERBLADET

Vi vil i denne artikel komme ind på, hvordan kampen for at lægge grunden til et revolutionært arbejderparti; er blevet ført herhjemme og hvilke opgaver dette arbejde stiller os over for i fremtiden.

Det er tredje gang den danske arbejderklasse står over for at skulle skabe sig et revolutionært arbejderparti.

Det første forsøg på at danne et socialistisk parti var socialdemokratiet, men dette nåede aldrig at blive et revolutionært parti, men stillede sig fra starten på borgerskabets grundlag.

Efter 1. verdenskrig og Oktoberrevolutionen blev et nyt forsøg gjort med DKP, men allerede inden 2. verdenskrig var også dette parti godt på vej ind i den småborgerlige reformisme. Allerede før krigen havde det slettet den væbnede revolution og proletariats diktatur af sit program, og straks efter krigen fik det sit afgørende knæk, ved at indgå samarbejde med socialdemokratiet, der havde været nazisternes administratører af det besatte Danmark.

Men partiet levede på renomeet fra indsatsen under besættelsen og på den begejstring som ombeglede Sovjetunionen og Stalin, p.g.a. den store antifascistiske krig. - og der blev ingen forsøg gjort på at organisere et nyt revolutionært parti.

Lenin

Først borgerskabets generobring af magten i Sovjetunionen efter Stalins død og den følgende strid i den kommunistiske verdensbevægelse satte gang i tingene.

Men da var det så at sige for sent. De revolutionære elementer i DKP var sivet eller smidt ud, eller var blevet for gamle og resignerede til at begynde på en frisk.

Der opstod ingen revolutionær parti-forberedende fraktion i DKP - og i de forskellige smågrupper og cirkler der efterhånden opstod og som begyndte at studere marxismen-leninismen var der ingen med politisk og organisatorisk erfaring som kunne lede arbejdet frem mod det nye parti.

Dette bragte det revolutionære arbejde tilbage til fosterstadiet. Smågrupperne havde kun tilfældig og spredt kundskab om marxismen-leninismen, og dette betød igen at allehånde opportunistiske intellektuelle, havde frit slag til at lede den spirende bevægelse ud i diverse småborgerlige retninger.

Vi må derfor i dag begynde forfra i kampen, for at skabe et nyt revolutionært kommunistisk arbejderparti.

Erfaringerne fra partiopbygning

En generel erfaring for partiopbygning viser, at denne gennemgår tre perioder.

Først en periode med indre ideologisk konsolidering. I forening med propaganda og agitation for kommunismens ideer blandt arbejderklassens politisk mest fremskredne lag.

Den anden periode hvor organisationen knytter en til arbejderklassens spontane kampe (og først og fremmest den økonomiske kamp) og skridt for skridt erobre en grundfæstet tillid blandt majoriteten af klassens bedste repræsentanter.

Endelig en periode, hvor partiet bliver et masseparti, ved at det med arbejderklassen som basis går ud til de arbejdede og udsugne mellemklasser og vinder deres sympati for kommunismens ideer.

Uden en korrekt linie for den økonomiske kamp, er den revolutionære politik intet andet end fraser, som kun kan tiltrække studenter, som ingen faglige økonomiske problemer har.

Men vores faglige linie var fra starten fejlagtig, fordi den stillede arbejderklassen den umulige opgave at drive pumperne ud af fagforeningerne, og derved generobre dem for arbejderklassens økonomiske kamp.

Denne umulige politik gav selvsagt ingen resultat - og des mere måtte opmærksomheden koncentreres om det faglige problem.

Da det faglige problems løsning var en forudsætning for at komme videre, drog vi den fejlagtige slutning, at organiseringen af den økonomiske kamp overhovedet var en forudsætning, for at der kunne komme politisk kamp.

I overensstemmelse hermed, ændrede vi målsætning fra partidannelse til skabelsen af en fagopposition.

Og som en konsekvens af denne politik deltog vi fra starten i strejkestrøtteforeningen ARBEJDER-SOLIDARITET, der blev dannet i sommeren 1971.

På vor jagt efter arbejderklassen prøvede vi således at forlade 1. periode, uden at have løst denne periodes opgaver, for at

gå i gang med 2. periode, der stiller helt anderledes krav til politisk erfaring og organisation.

Hele denne periode i ARBEJDERBLADETS udvikling, var præget af det opsving i arbejderklassens spontane kamp, som fandt sted ved denne tid. Som det sker med enhver organisation, der ikke står fast på marxismen-leninismens grund, blev vi revet med af spontanitet - vi blev halehæng.

Kirunastrejken

Denne strejke, som fandt sted i begyndelsen af 1970, skulle komme til at betyde et vendepunkt for den revolutionære bevægelse i hele Skandinavien.

Som bekendt dannede arbejderne deres egen strejkekomite i kampen mod den stats-ejede mineledelse. Kampen afslørede atter, at fagforeningerne var tæt knyttet til staten, og stod helt på dennes side, og at arbejderens eneste mulighed var, at organisere sig selvstændigt.

Kirunastrejken viste, hvorledes fagforeningen kvalte strejken ved skridt for skridt af arbejde sig ind i strejkekomiteen, ved hjælp af småborgerlige socialister, der "ville gøre fagforeningen til kamporganisation".

Det var folk med disse synspunkter, der til sidst fik bugt med strejken. Men derved afslørede de, at denne parole skjulte en bagstræberisk og reaktionær politik.

Kampen i strejkekomiteen bredte sig til den revolutionære Svenske organisation KFML, hvor en arbejderminoritet drog den lære af strejken, at det ikke var kommunisters opgave at bilde folk ind at fagforeningerne kunne generobres, således som de intellektuelle i KFML holdt på, men at det tværtimod var kommunisters opgave, at støtte arbejderens selvstændigt organiserede strejkekamp - og bekæmpe dem, som ville lede denne kamp tilbage til fagforeningerne.

Striden i KFML bredte sig til en lang række andre spørgsmål og endte med at arbejderminoriteten gik ud og dannede KFML(r), som vi skal komme tilbage til i en senere artikel.

kontrollerede fagforeningers gradvise sammenvoksning med den kapitalistiske statsmagt har de omhyggeligt kopieret hinandens arbejde, således at man i Skandinavien i dag har så godt som ens korporative systemer.

I lighed med KFml(r) kunne vi derfor rejse parolen: SKUB FAGFORENINGERNE TIL SIDE - LEVE DE VILDE STREJKER.

Men selv om en lille gruppe har en korrekt faglig politik er den dog alligevel ikke til nogen gavn i arbejderklassens spontane økonomiske kamp.

Dertil er den alt for isoleret, uvidende og dilettantisk, dens presse kommer alt for sjældent og nye begivenheder har allerede fanget opmærksomheden inden gruppen har vurderet de gamle begivenheder.

Dens medlemmer er koncentreret på få fabrikker og dens erfaringsmateriale er alt for ensidigt. Koncentrationen af kræfter om den store opgave med at ville give den økonomiske kamp en korrekt linie betyder, at den må forsømme at beskæftige sig med arbejderklassens øvrige politiske problemer.

Og perspektiverne i kampen reduceres til standardvendinger bag hver artikel i stil med: Men først under socialismen ... kan det hele blive til noget, eller: dette viser klart, at vi må have et nyt arbejderparti, o.s.v.

Og imellemtiden bliver den økonomiske kamp fremdeles "vildledt" af de politiske partier, der kontrollerer fagbevægelsen, og som udnytter den til at styrke deres egen indflydelse i fagbevægelsen og LO.

Gennem studiet af Lenins bog HVAD MÅ DER GØRES? erfarede vi, at en korrekt faglig linie ikke er nok, ja at det i virkeligheden er reaktionært at indskrænke sig til dette og at det er muligt at opbygge en revolutionær organisation på dette grundlag. I følge Lenin var vejen til en sådan organisation, at man for en tid slækkede af på den praktiske side af sagen og i stedet koncentrerede sig om at skabe det ideologiske grundlag for den partiforberedende organisation, og at dette grundlag skulle udbygges og tilpasses den konkrete situation gennem polemik med andre oppositionelle smågrupper, der kæmpede med de samme problemer, og som derfor kunne bringes til at indse nytten af at bruge tid på at slutte sig sammen. Kun gennem en sådan samling kunne man skabe en organisation, der ikke alene kunne give den økonomiske kamp en sejrrig linie, men også kunne udvikle denne kamp til klassekamp - d.v.s., til kampen om magten i samfundet.

Efter at have studeret disse ting opgav vi tanken om fagopposition og vendte tilbage til 1. periodes arbejde for at fuldføre det.

KOMMUNISTISKE ARBEJDERE

I slutningen af 1972 begyndte gruppen KA at udgive ARBEJDERAVISEN. Vi så, at KA med stor energi begyndte at gentage de fejl, som vi selv så småt var ved at indse. Vi begyndte derfor en ideologisk kamp mod KA, som var os politisk nærmest om nødvendigheden af en sammenlutning og om hvilken linie den fremtidige revolutionære politik skulle følge. Det var en kamp mod økonomismen - en kamp om hvorvidt den faglige organisering var en forudsætning for den politiske organisering.

I denne kamp var den politiske udvikling i KFml(r) af uvurderlig betydning, idet vi og KA punkt for punkt kunne finde grundige analyser i KFml(r)s materiale i så at sige alle de spørgsmål, der kom op.

Gennem denne debat udviklede begge grupper deres politiske forståelse og der blev skabt enighed på en række grundlæggende spørgsmål.

Hjørnestenene til en klasseanalyse blev lagt. Den merværdi-producerende arbejderklasse blev placeret som den eneste revolutionære klasse. Socialdemokratiet

og SF blev placeret som det imperialistiske borgerskabs parti i arbejderklassen - som et socialfascistisk parti.

DKP blev placeret som småborgerskabets parti i arbejderklassen, og en del smågrupper med MLE i spidsen blev ligeledes placeret som småborgerlige socialister. Ligeledes begyndte man en kamp i foreningen ARBEJDER-SOLIDARITET for også her at få gjort op med økonomismen.

En taktisk linie

Gennem debatten nåede man også frem til et princip for den kommende tids politiske kampe, d.v.s. man enedes om en taktisk linie. De to grupper havde erfare, at den ideologiske kamp var det rette middel mod smågruppedilettanteriet. Ved at forene sine kræfter i en videre offensiv ideologisk kamp mod de resterende smågrupper, kan de revolutionære kammerater, som findes i de andre grupper, og som kan overbevises af teoretiske argumenter, vindes over på vor linie og overbevises om, hvordan marxismen-leninismen bør anvendes i dagens Danmark.

Smågruppe-virvaret bringes således ikke til ophør ved at alle grupperne prøver at slutte sig sammen (således som de småborgerlige socialistiske grupper forsøgte sig med 1. maj i år) men ved at grupperne tværtimod deler sig i en revolutionær og en småborgerlig fløj.

En sådan deling har AB og KA allerede gennemgået og de to revolutionære fløje står nu over for at sammenslutte sig.

Kun på denne måde kan vi få gjort op med smågruppe-virvaret. Kun på denne måde kan vi få politisk erfaring og samle kræfter til det kommende opgør med DKP's, SF's og socialdemokratiets pampere på arbejdspladserne.

De sidstnævnte partier kan nemlig ikke bekæmpes alene på teoriens område. I modsætning til smågrupperne har disse partier nemlig en vis basis på arbejdspladserne og kampen mod disse organisationer kan kun sejre, hvis og når den ledes af revolutionære celler her. Cellerne kan gå i nærkamp med pampeme og udnytte hele den kommunistiske

kamperfaring - både på den ideologiske, den politiske og den økonomiske kamps område.

Dette er i grove træk den plan, som KA og AB agter at enes om, og som vi opfordrer alle revolutionære arbejdere og intellektuelle til at slutte op om.

Vor nærmeste opgave

Vor nærmeste opgave er således at forene os organisatorisk med KA og i fællesskab afslutte den 1. periode og gå hul på den 2. periode. Dette betyder, at vi må organisere os så slagkraftigt som muligt til den forestående kamp mod den småborgerlige socialisme.

Dette er vejen til det nye revolutionære arbejderparti - dette er den eneste konsekvente måde at starte arbejderklassens organisering frem mod den socialistiske revolution på.

Slut op i dette arbejde.

RØDE FANE

Fredensgade 8 - hjørnet af Fredensgade og Ryesgade.
Tlf. 39 57 67

Her kan du købe:
Kommunismens klassikere
kommunistisk skønlitteratur, bøger om Kina, Albanien og Korea.
Pjeecer fra ARBEJDERBLADETS FORLAG.

Alt litteratur fra KFml(r)

Åben mandag til torsdag
fra kl 16 - 17.30
fredag
fra kl 16 - 19.30
lørdag
fra kl 10 - 14

OBS - OBS - OBS
RØDE FANE-boghandlen åben sidste gang d. 23/12-73
D. 2/1-74 åbner boghandlen RØDE STJERNE
Ryesgade 111
2100 København Ø
Tlf. 39 57 67

DEMOKRATIET ER DET BEDSTE SKJUL FOR KAPITALENS DIKTATUR

For borgerskabet er det parlamentariske demokrati "det bedst mulige skjul for kapitalismen" (Lenin). Men det er på ingen måde den eneste mulige statsform for borgerskabets diktatur. Historien viser at borgerskabet kan herske hvad enten statsformen er monarki, demokratisk republik eller fascistisk terrorregime. Af disse forskellige statsformer er den demokratiske republik imidlertid den bedste for kapitalisterne, fordi den er den smidigste, mest funktionsdygtige og mest bedrageriske - det er den statsform som bedre end nogen anden kan skjule at det alligevel er borgerskabet som er den uindskrænkede hersker i samfundet.

Det borgerlige parlament, folketinget er historisk opstået som en lille ubetydelig vorte på den borgerlige stats svulmende krop. Fra at have været et organ til at løse modsætningerne inden for borgerskabet, har det under imperialismen udviklet sig til at være en udsmykning på det borgerlige klasse-diktators facade, en sludrebutik der tjener som figenblad for at skjule den herskende klasses uindskrænkede magtudøvelse. Men sådan ser den borgerlige propagandas billede ikke ud. Den borgerlige propaganda viser parlamentet frem som statsens centrale magt, og at parlamentets beslutninger giver udtryk for folkeflertallets vilje. Det er de to vigtigste myter, som idag tilsloper folketingets sande natur. Disse illusioner er også fremherskende i arbejderklassen i vort land, ligesom i mange andre lande, og de er hårde kendsgerninger som enhver kommunist nøje må give agt på. Disse illusioner understøttes og udspredes til stadighed af hele slangen af borgerskabets forsvarsadvokater, fra folketingspartierne, radio TV til pressen, skolen og fagbevægelsen. Alle roser de kapitalens diktatur som det "rene demokrati", som et samfund hvor alle ideer frit kan konkurrere på sportslig vis. Som bevis på det "rene demo-

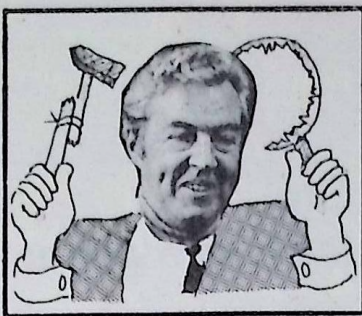
krati" fremhæver de "tre store friheder": ytringsfrihed, trykkefrihed og forsamlingsfrihed. Det er den hellige treenighed som evigt garanterer at folketinget gennem valget giver udtryk for folkeflertallets vilje.

Men der mangler en hel del i det billede af "demokratiet i almindelighed" som den borgerlige propaganda prøver at stille op. Hvad der fremfor alt mangler er den væbnede magt - borgerskabets monopol på væbnet styrke: politi, militær, hjemmeværn, fængsler og domstole. Den statsmagt har endnu ikke set dagens lys, som ikke til syvende og sidst hviler på den væbnede vold.

Hvad bliver der da af snakken om folketinget som statsens centrale magt? Det så vi i trediverne hvor klassekampen var mere skærpet, da gik den virkelige magts centrum i aktion for at slå demonstrationer ned, forhindre uddeling af flyveblade, opløse møder, beskytte strejkebrydere osv. Da blev det klart hvor lidt denne sludrebutik har med magtudøvelse at gøre.

Og hvad bliver der af snakken om ytringsfrihed? Lad os se på grundlovens paragraf 78 stk. 2: "Foreninger, der virker ved eller søger at nå deres mål ved vold ... bliver at opløse ved dom" - og stk. 4: "Sager om opløsning af politiske foreninger skal uden særlig tilladelse kunne indbringes for rigets øverste domstol". Meningen er klar nok. Revolutionære arbejderes agitation i masseomfang er en socialistisk revolution tolereres ikke.

Men ytringsfriheden indskrænkes ikke bare af lovens tekst og politiets magt. Den indskrænkes i praksis på tusind måder gennem borgerskabets ejendomsmonopol der "tilsmudser" det "rene demokrati" med ting som forflytning, afskedigelse, sortlistning og registrering af militante og revolutionære arbejdere. Ytringsfriheden udhu-

les også på tusind måder gennem selve udsagnet, gennem det opskrivede arbejdstempo, gennem det fysiske nedbrydende arbejdsmiljø, skifteholdene, den lange arbejdsdag, helt enkelt gennem mangelen på mulighed for en aktiv fritid - en fritid som borgerskabet gør alt for fylde med passiverende TV-kiggeri, og andre sløvende og forundende adspredelser.

Og hvad bliver der af snakken om trykkefrihed? Bedrageri, ikke andet. Så længe borgerskabet ejer alle de store lagre af papir, de store trykkerier og aviser og forlag, så er trykkefriheden bare kapitalens frihed til at forme og forvanske "meningsdannelsen" efter sit eget hoved. Først ved at berøve kapitalisterne deres ejendom og rigdom kan arbejderne få trykkefrihed, først da kan de forhindre borgerskabet i at opkøbe forfatterne, bestikke journalisterne og herske over midlerne til at forme massernes bevidsthed.

Og hvad bliver der af snakken om forsamlingsfrihed - en af de fornemste søjler i det "rene demokrati" galleri? Også dette er en tom frase så længe kapitalisterne ejer lokalene og frit kan bestemme over de offentlige bygninger, mens arbejderne er henvist til ejersens forgodtbefindende, som bliver godkendt i loven, og sikret af politiet. For at opnå forsamlingsfrihed må arbejderne tage mødelokalerne i besiddelse og beherske de offentlige bygninger. De må opretholde friheden for deres møder under beskyttelse af væbnede arbejdere.

Frihed og demokrati - det har den klasse som bestemmer over rigdommen og de væbnede styrker. Det "rene demokrati" kan blive aldrig så rent - det garanterer alligevel ikke friheden for andre end borgerskabet. For arbejderne er og bliver det borgerlige demokratis frihed kun friheden til at være slave. Derfor er der kun en vej for arbejderklassen at gå: det er afskaffelsen af det

borgerlige demokrati som ikke er andet end den mest effektive form for diktatur over arbejderne.

Arbejderklassen vil ødelægge den statsmagt som undertrykker dem, og erstatte den med deres egen; proletariats diktatur over de tidligere udbyttere, som hele tiden vil forsøge at genoprette deres tabte rigdom og magt.

Proletariats diktatur så første gang dagens lys i Pariserkommunen i 1871. Af de parisiske arbejderes kamp og forholdsregler mod udbytterne drog Marx og senere Lenin den lære som lagde grunden til den store socialistiske oktoberrevolution i 1917, til den kinesiske revolution i 1949, til Albanien befrielse i 1944 og til Nordvietnams og Nordkoreas befrielse. Derfor vil vi her gengive de parisiske arbejderes krav til en socialistisk arbejderrepublik - nogle krav som den danske arbejderklasse også vil stille når den opretter den socialistiske arbejderrepublik Danmark. Vi citerer fra Lenins bog Staten og Revolutionen:

Hvori bestod nu denne "bestemte" form for den proletariske, socialistiske republik? Hvordan var den stat som den gav sig i lag med at skabe?

Kommunens første dekret var afskaffelsen af den stænde hær og dens erstatning med det bevæbnede folk.

Kommunen blev dannet af byrådsmedlemmer, der blev valgt ved almindelig valgret i de forskellige distrikter i Paris. De var ansvarlige og til enhver tid afsættelige. Deres flertal bestod selvfølgelig af arbejdere eller anerkendte repræsentanter for arbejderklassen.

Politiet der hidtil havde været et redskab for statsregeringen, blev straks berøvet alle sine politiske egenskaber, og forvandet til et ansvarligt og til enhver tid afsætteligt redskab for Kommunen; ligeledes embedsmændene i alle andre grene af administrationen. Fra kommunens medlemmer og nedefter måtte den offentlige tjeneste udføres for arbejderne. De høje statsembedsmands traditionelle privilegier forsvandt sammen med disse høje herrer selv. Da den stænde hær og politiet, redskaberne for den gamle regerings materielle magt først var fjernet, gik Kommunen straks igang med at knække det åndelige undertrykkelsesapparat: præstevældet ... Dommerne mistede den tilskyndende uafhængighed. De skulle jo fremtiden være valgte, ansvarlige og afsættelige.

Kommunisterne og det borgerlige parlament

Når vi opfordrer alle klassebevidste arbejdere til at lade være med at stemme ved dette valg, betyder det så at vi afviser al deltagelse i det borgerlige parlament? Nej, med denne opfordring vil vi vise at der ikke eksisterer noget parti som varetager arbejderklassens interesser, og at alle revolutionære arbejdere og intellektuelle må samle sig for at lægge grunden til et sådant parti.

Den dag vi har et kommunistisk parti, så vil det deltage i de borgerlige parlamentsvalg. Det vil bruge valgkampen og det øgede politiske liv omkring den til at sprede ideen om den socialistiske revolution i stadig større dele af arbejderklassen. Og præcis på samme måde vil det bruge en kommunistisk fraktion i det borgerlige parlament; som en talerstol for kommunismen. Men dette parti vil altid fremhæve overfor arbejderklassen, at folketinget, som resten af den borgerlige stat er et redskab for kapitalistklassen og ikke for nogen anden klasse. Det vil altid huske Engels ord: "Den almindelige stemmeret er en målestok for arbejderklassens modenhed. Mere kan og vil den aldrig blive i den nuværende stat".

Arbejderklassens parti vil hele tiden fremhæve, at ARBEJDERKLASSENS FRIGØRELSE ER DENS EGENT VÆRK, og at den kun kan vinde sin frihed i en skænseløs kamp mod udbytterne og deres statsmagt. At den må opbygge en socialistisk arbejderrepublik, hvor stats funktioner udøves af arbejderne selv, hvor dens magt hviler på den bevæbnede arbejderklasse.

Den dag vi har et parti som oplyser arbejderne om disse ting kan din stemme blive en stemme på kommunismen.

VALGET

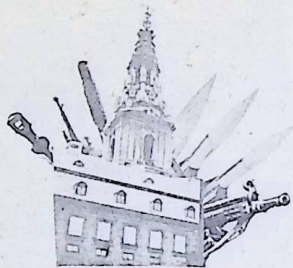
Fortsat fra side 1

DKP

Småborgerskabets
arbejderparti

"De kunne ikke klare økonomien - Kommunisterne kan" - "Sæt folkemagt i stedet for pengemagt - sæt kommunister i folketinget" - sådan ser en del af de slogans ud, hvormed DKP prøver at opnå vælgerens gunst. Gennem folketinget afskaffes pengemagten, dvs. storkapitalens magt, gennem folketinget klarer DKP økonomien, gennem folketinget vil DKP nationalisere de store kapitalkoncerner, således at de bliver samfunds-ejendom. Med DKP'er i folketinget kan dette blive et redskab for arbejderklassen til at forandre samfundet. Det er indholdet i DKP's valgpropaganda.

Trods den flittige henvisning til marxismen i forskellige forbindelser, trods de socialistiske fraser har DKP intet til fælles med kommunismen eller arbejderklassen. Gennem de sidste 30 år er DKP degenereret til et småborgerligt parlamentarisk reformparti.

Deres kamp mod storkapitalen for et "anti-monopolistisk demokrati" er et udtryk for småborgerskabets fortvilede utopiske kamp. Kun gennem den kapitalistiske stats nationalisering af storkapitalen kan småborgerskabet gøre sig håb om at overleve.

Deres "anti-monopolistiske demokrati" er en kapitalisme uden monopol, en liberal småkapitalisme som eksisterede for hundrede år siden. Idag er det en reaktionær utopi.

Marx og Engels beskrivelse af den småborgerlige socialisme i Det Kommunistiske Manifest svarer godt til den politik DKP fremfører:

"Men efter sit positive indhold vil denne socialisme enten genindføre de gamle produktions- og samfærdselsmidler og med dem de gamle ejendomsforhold og det gamle samfund, eller den vil med magt spørre de moderne produktions- og samfærdselsmidler inde i de gamle ejendomsforholds rammer, som de selv har sprængt og måtte sprænge. I begge tilfælde er den både reaktionær og utopisk".

DKP's holdning til folketinget og dermed til den kapitalistiske stat viser at de er i skarp modsætning til arbejderklassens socialistiske revolution.

VS

Det mest
venstreorienterede parti?

VS er som bekendt en udbrydergruppe fra SF, som igen er kommet fra DKP. VS er dog i de senere år gået kraftigt tilbage.

Det er ligeledes bekendt, at VS hovedsagelig har fungeret som forum for tal-

lør abstrakte akademiske diskussioner, der kun sjældent har berørt arbejderklassens interesser, men så meget desmere har bekymret sig om at forsvare de studerendes privilegier.

Op til valget har man dog lagt en politik frem, i en VS-valgavis, som vi her skal kikke nærmere på.

SF angribes for at sprede illusioner om den fredelige parlamentariske vej til socialismen, ligesom det frarådes at følge Al-lendes vej, men det er den samme småborgerlige og urealistiske reformpolitik som DKP diskurser om med: Militæret skal afskaffes, såvel som arbejdsgiveres ret til at lede og fordele arbejdet.

Der er desuden en vældig liste med løfter om afskaffelse af skiftehold, bedre boligstøtte, konfiskation af spekulationsgevinster osv. osv.

Man indrømmer dog at disse problemer først kan løses endeligt under socialismen - og kernen i VS politik må derfor blive: Hvordan agter VS at organisere kampen for socialismen?

VS siger helt klart: "Arbejdernes selvstændige organisering i strejkekomiteer" er "en forudsætning for at gennemføre kampen for socialismen".

Dette er svaret en arbejder får, hvis han spørger: Hvordan organiserer jeg mig i et revolutionært parti, der kan lede kampen mod kapitalen og for socialismen? Og VS svarer: Prøv i nu først at organisere jeres egen økonomiske kamp, så kan vi altid snakke om den revolutionære organisering, når I har klaret det. VS spiller bolden tilbage og skriver med fede typer: KUN ARBEJDERNES EGEN ORGANISERING PÅ GULVET GIVER KAMPEN NYE MULIGHEDER.

Men hvis disse intellektuelle fraser mere engang selv skulle forville sig "helt ned på gulvet", så ville de opdage at arbejderne ikke alene spekulerer på, hvordan han kan forsvare sin løn (således som det jo må være tilfældet med folk, der tilltror andre denne indskrænkede tankegang), men at han lever i en politisk verden, hvor alle andre klasser har organiseret sig i politiske partier, og det han derfor har behov for at vide er, hvordan han selv kan organisere et parti der kæmper for arbejderklassens interesser.

Han har behov for at få at vide, hvordan arbejderklassen tidligere har organiseret sig i politiske partier - han har behov for at lære marxismen-leninismen at kende, som kan lære ham at forstå nutiden og at se ind i fremtiden.

Det er den køst den klassebevidste arbejder har behov for - men VS agter kun at spise ham af med den økonomiske kamps grød.

Når VS arbejder for den økonomiske kamps organisering på arbejdspladserne, i stedet for at arbejde for både den økonomiske kamp og den revolutionære kamps organisering på arbejdspladserne, ja, så holder man arbejderklassen hen i åndelig trædom, så underkaster man ham den borgerlige ideologi, hvis kerne jo netop er "den økonomiske kamp".

VS er således ikke venstreorienteret, således som dets fraser gerne ville give det udseende af. I forholdet til den centrale opgave idag, at udbrede den videnskabelige socialisme og den revolutionære bevidsthed i arbejderklassen står VS på kapitalens side med dets opfordring om kun at organisere sig til den økonomiske kamp. VS er et småborgerligt parti på linie med DKP. Det repræsenterer bare en anden del af småborgerskabet - ikke småpampere i fagbevægelsen - men småborgerlige intellektuelle.

Centrum - Demokraterne

Det er naturligt at der indenfor et parti som i et par generationer har varettaget storkapitalens interesser, opstår folk som mener at man helt og holdent skal droppe snakken om socialisme.

Socialdemokratiet, som har haft ansvaret for den politiske udvikling med skatteflåning, inflation osv., er ble-

vet splittet i to. Efter lange og trange overvejelser har Erhard Jacobsen officielt som reaktion på "venstredrejningen indenfor Socialdemokratiet" - med tårer i øjnene og grådvåd stemme forladt sit hjertens parti gennem 40 år.

I stedet har han, sammen med nogle af vennerne fra bl.a. Aktiv Lytterkomite, og Kristeligt Folkeparti, dannet Centrum-Demokraterne.

Det er af naturlige årsager begrænset, hvor meget Centrum-Demokraterne har nået at afsløre af sit virkelige indhold. Men allerede nu kan vi slå fast at partiet - ligesom den nybyggede moder - er borgerskabets parti.

Det ses først og fremmest på den måde de har tænkt sig at styre den kapitalistiske økonomi. Den kære Erhard havde knapt nok dannet partiet, før den udtalte, at han helst så en samlingsregering mellem S, V og K. Begrundelsen var, at disse partier indeholder de organisationer, som bag de parlamentariske kulisser styrer landet: Landbrugsrådet, Industrirådet, Dansk Arbejdsgiverforening, LO m.fl.

Når de går ind for at disse organisationer skal repræsenteres i regeringen, så vil det sige at man ikke vil føre en småborgerlig politik, men tværtimod en politik der vil styrke storkapitalen.

Dette falder også helt i tråd med partiets vilje til at styrke borgerskabets alliancer på det militære og økonomiske område, nemlig Nato og EF.

At de for øjeblikket tager afstand fra ØD, kan kun betragtes som svindel. Man spiller på den modstand mod forslaget, der hersker i vide kredse i øjeblikket.

Men i stedet for at støtte sig på arbejderklassen, søger dette borgerskabets nye parti, allerede blandt kontorfunktionærer, småhåndlende, håndværksmestre, samt de velstillede arbejdere der har fået råd til eget hus og bil. Til dette formål har partiet disket op med en masse valgflesk: skatteenedsættelser, billigere biler med meget mere er for tiden godt kød for slunkne maver. Disse udgifter skal til gengæld betales af arbejderklassen ved en forhøjet moms.

Successen på dette område er da også hjemme. Over 50.000 meldte sig som stillere for det nye parti. Og Gallup lover mange mandater efter valget.

Tilbage står kun visheden om at Erhard Jacobsen - den kristne martyr blandt det borgerlige parlaments glubse løver - og partiets politik vil blive lagt endnu mere for had blandt arbejderklassen end tilfældet er i dag.

Lenin:
**Hvad skal man
begynde med?**
4 kr.

**Et brændende
spørgsmål. 3 kr.**

Det er en samling af artikler Lenin skrev i Iskras spalter ved århundredeskifter, omkring problemerne med at opbygge et revolutionært arbejderparti.

Fås i vores boghandel RØDE FANE eller bestilles på AB's Forlag giro 20 43 45

**KLASSE
MOD
KLASSE**

FRA

ARBEJDSPLADSERNE

Hetz mod vore udenlandske klassebrødre

Den 23. okt. var der generalforsamling hos Fabriks- og specialarbejdermænds København afd. Formandens beretning er ikke værd at læse papir på, så den går jeg let henover.

På et tidspunkt var der en tillidsmand der navnte fremmedarbejdere contra sikkerhed. Herefter var der flere tillidsmand og sikkerhedsrepræsentanter der skulle lufte deres racistiske meninger om fremmedarbejdere. Disse meninger gik i al korthed ud på følgende: "Fremmedarbejderne kommer kun til landet for at tjene penge som han sender ud af landet igen - fremmedarbejderne skider på sikkerheden - fremmedarbejderne kan slet ikke begå sig på en fabrik - fremmedarbejderne er løntrykker (hans skyld at den danske arbejder har det så skidt) osv. Altså ikke andet end fremmedarbejderhetz.

Hvorfor så denne hetz? Fordi fagforeningsfolk i ledtog med kapitalisterne benytter alle kneb for at tilsløre de virkelige forhold for arbejderklassen. De prøver at sætte den danske og udenlandske arbejder op mod hinanden, så opmærksomheden afledes fra udbytningen og undertrykkelsen.

Fremmedarbejderne er tvunget til at forlade sit hjemland (ikke fædreland, da arbejderne ikke har noget fædreland) p.g.a. arbejdsløshed. Da det bedre kan betale sig for kapitalisten at betale en enkeltbillet, end at bygge en fabrik hvor de bor, kan det altså svare

sig at flytte dem til et sted hvor der er fabrikker. Sådan kommer fremmedarbejderne til Danmark.

Tillidsmandene og sikkerhedsrepræsentanterne bruger sikkerhedsproblemet til at hetze mod den udenlandske arbejder. Der sker ca. 100.000 arbejdsulykker om året. Når fremmedarbejderne kommer til Danmark forstår man ikke dansk. Derfor, siger tillidsmand og sikkerhedsrepræsentanter, er det umuligt at forklare dem om sikkerhedsfaren. Det fører til, siger de, at der sker en masse arbejdsulykker. Men det vil så sige at den danske arbejder heller ikke forstår dansk, for det er ikke kun fremmedarbejderne der er impliceret i 100.000 arbejdsulykker om året.

Hetzen bruges altså for at øge modsætningerne mellem danske og udenlandske arbejdere, så pumperne kan skjule vejen frem, nemlig at alle arbejdere forener sig og udrydder det kapitalistiske udbyttersamfund for at skabe det socialistiske samfund.

BJ

kan finde sted.

Det er en stor frimodighed at kalde en tillidsmand for sabotør, fordi han prøver at lægge de nøgne kendsgerninger frem på bordet for sine medlemmer, - at bladet Land & Folk var med til at underminere lysten for en fortsættelse af strejken, tror jeg ikke på, det var nok nærmest den sunde fornuft og rigtige dømmekraft, fra de fleste af kraftforsynings folk, der var afgørende for at arbejdet igen blev genoptaget.

B&W arbejderne glemte, i sit ellers udmærkede referat, at fortælle at formanden for klub 9 indkaldte hele den ca. 200 medlemmer til en orientering om flere dages begivenheder, her blev han 100% bakket op.

Jeg kan derfor ikke indse, at den selvstændige strejkelinie blev til et nederlag og man havde kunnet skaffe hele lønkravet selv. Om man normalt er til grin ved et møglingsskud, skal jeg la de være ubesvaret, men i denne omtalte konflikt mener jeg, at det formanden for Metalarbejderne Forbund Paulus Andersen lovede tillidsmanden Bjarne Jensen i telefonen er blevet opfyldt. Til B&W arbejderne, der ellers har fulgt temmelig godt med i sagen, kan jeg fortælle, at under hele møglingsskudet, stod Bjarne Jensen i telefonisk kontakt med et bestyrelsesmedlem, hvilket betød at man med kort varsel kunne stoppe for hele kraftforsyningen igen, hvis ikke der forelå et for medlemmerne acceptabelt løntilbud.

Der blev opnået mere end de 75 øre som du skrev, der blev også opnået et krav om en 1/4 årlig regulering af

lønner for faglærte ud fra værfættets interne lønstatistik, hvilket giver pr. 4/11-73 82 øre mere!

Så kan man spørge om møglingsskudet alligevel var en fordel og at fagforeningens lokale repræsentanter og klubbestyrelser bevarer den indflydelse, disse har opnået på grund af en flertalsafstemning?

Proletarer i hele Danmark foren jer! mød op til klubbemøderne og generalforsamlingerne og stem på de kollegaer, som gør noget for dig.

En fra klub 9 B&W øen.

SVAR

Ovenstående indlæg skulle efter indsenderens mening være et forsvar for klubbestyrelse og tillidsmand Bjarne Jensen under en strejke i B&W-værftets kraftcentral. (Se AB nr. 6).

Vi mener, det i stedet er blevet en beskrivelse af en socialdemokratisk arbejders synspunkter, således som fagpumperne og arbejdspladserne ønsker, de skal være. Udover nogle korte kommentarer til kendsgerningerne omkring strejken, vil vi koncentrere os om det sidste afsnit, hvor indsenderen opfordrer til at møde frem på klubbemøder og generalforsamlinger og stemme på de rigtige kollegaer.

Indsenderen skriver, "at det er lodret løgn, når der i ARBEJDERBLADETS artikel om strejken stod, at folkene i

Om fagforeningerne

Gode kammerater! Jeg har læst nogle numre af jeres blad, men desværre er det blevet til en gang spredt fægning. Jeg synes, der er nogle gode artikler og jeg kunne godt tænke mig at abonnere på det.

Hvis I har tid ville jeg være glad for et par ord fra jer sammen med det første nummer I sender. Det drejer sig om problemet "socialfascisme", som I bruger, så vidt jeg kan forstå, om både socialdemokratiet og fagbevægelsen.

Jeg vil dels gerne høre, hvad I forstår ved begrebet, og dels nogle argumenter både til S og LO. Jeg er også i tvivl om, hvorledes I skelner imellem LO-toppen, forbundene, fagforeningerne, fællesklubben og klubben i den diskussion.

Vil I også prøve at gøre klart, hvordan I ser forskellen mellem fascismen og socialfascismen og til slut vil jeg også gerne høre et par ord om, hvordan I som organisation anbefaler militante arbejdere at forholde sig til den store klasseorganisation (målt i passive medlemmer) som efter min mening findes op til i nærheden af fagforeningen?

Jeg er selv medlem af en forholdsvis progressiv fagforening (Støberi, special og maskinfabrik) som bl. a. anbefalede at stemme nej til EF og nu går imod hovedaftalen.

Jeg har svært ved at se det som fascistisme, og hvis I kan hente nogen støtte for jeres teori i eksempler fra bl. a. denne fagforening, tror jeg, at jeg vil forstå det hele bedre.

Med kammeratlig hilsen

M.E.

kraftcentralen kun havde lyst til at strejke". Naturligvis er det løgn, men det stod der heller ikke noget om i ARBEJDERBLADET. Hvad der stod var, at tillidsmand Bjarne Jensen videregav arbejdspladsernes trusler fra Land & Folk om civilt sagsmål ukommenteret, for på denne måde at fratage folk lysten til at strejke.

Det er at gå arbejdspladsernes ærinde. Arbejdspladsernes trusler har som regel meget lidt med "nøgne kendsgerninger" at gøre.

Med hensyn til Klub 9's møde og en "100 % opbakning af tillidsmanden", så drejede mødet sig om en orientering til klubbens øvrige medlemmer, og det der var enighed om var, at det ikke var nødvendigt at udvide strejken for at lamme værftet. Desuden blev mødet holdt om fredagen, d.v.s., før Bjarne Jensen om mandagen gik ind for at stoppe strejken til fordel for et møglingsskud.

Paulus Andersen lovede Bjarne Jensen, et resultat, "vi kunne være tilfredse med", men det blev ikke opfyldt således, som det påstås i ovenstående indlæg. Det eneste sikre i kontanter efter møglingsskudet, var nemlig de 25 øre + et 50 øres forskud på næste regulering.

Den afsluttende opfordring til at møde frem på klubbemøder og generalforsamlinger er gentaget tusindvis af gange især i de senere år.

Disse opfordringer skyldes den kendsgerning, at arbejderne masse vender fagbevægelsen ryggen. Men opfordringerne er samtidig et udtryk for den fejlagtige opfattelse, at bare de rigtige folk vælges ind, så kan fagbevægelsen igen blive en støtte i arbejderklassens kamp.

Socialdemokraterne har gennem 75 år's indsats gjort fagbevægelsen til en spendetrøje, som de prøver at holde arbejderne i. Spendetrøjen består af de love, bestemmelser og aftaler som gælder for arbejdsmarkedet. Uanset hvilke repræsentanter arbejderne vælger til at tage plads i spendetrøjen, d.v.s., i klub eller afdelingsbestyrelser, så fremmer det ikke arbejderklassens kamp, selvom den ene spræller lidt mere end den anden. Det gør kun en selvstændig kamp, hvor fagforeningen og dens lokale repræsentanter sættes til side, og der i stedet vælges en af fagforeningen uafhængig strejkekomite.

En der deltog i strejken

ABONNER NU!

Den kommunistiske avis er de klassebevidste arbejderes røst. Dens altafgørende styrke er korrespondancen fra arbejdspladserne. Skriv til den avis om alle udslag af den kapitalistiske produktion således urimeligheder, men også om alle de spørgsmål som rejser sig og mand i mellem på arbejdspladserne, som kræver uddybelse eller et svar. Adressen er: ARBEJDERBLADET - Guld-borgvej 13, 4. th. 2000 København F.

SVAR TIL M.E.

Gode kammerat! Hvad angår indholdet i begrebet socialfascisme og forskellen på dette og fascistisme vil vi henvisne til ARBEJDERBLADET nr. 3/73 og 4/73. Vi vil dog kort bemærke, at nøglen til forskellen ligger i de sociale lag og klasser, som de to styreformers støtter sig på.

Fascismen støtter sig på småborgerskabet og mellemklassen, hvorimod socialfascismen støtter sig på arbejderbureaukratiet og arbejderklassen. Det betyder, at S og LO er nødt til at optræde anderledes end et fascistisk parti og fagforening endskudt målet er det samme for begge parter: at holde arbejderklassen nede i fortsat udbytning.

Det er således forkert, hvis du mener, at vi kalder LO og hele fagforeningsapparatet for fascistisk. Det er en del af den socialfascistiske statsmagt.

Du spørger dernæst efter nogle praktiske argumenter. Det mest kendte eksempel både for S og LO's vedkommende er i dag arbejdsretten.

Allerede i 1910 var de to partier med til at oprette dens forgænger: den faste voldgiftsret. Oprettelsen af denne gjorde det væsentligt vanskeligere for arbejderklassen at anvende det eneste effektive våben i den økonomiske kamp mod kapitalisterne: strejken. Og siden da har S og LO hånd i hånd udhulet dette våben, dels ved at centralisere fagbevægelsen og dels ved at knytte dem tættere og tættere til borgerskabets statsmagt. Resultatet er at det i dag i praksis er forbudt at strejke.

"Undtagelser" sker kun, når LO og Dansk Arbejdsgiverforening finder det formålstjenligt at iværksætte en nederlagsstrejke for derigennem for en tid at fratage arbejderklassen lysten og muligheden for selv at sætte kravene igennem ved vild strejke. Og fagforeningerne har, fra at være arbejderernes organisationer i den økonomiske kamp, udviklet sig til at blive borgerskabets organisationer i arbejderklassen.

Hvad angår klubberne, så skiller disse sig ikke fra det øvrige fagforeningsapparat. Men for at kunne beholde et vist minimum af tillid til fagforeningen hos arbejderne og for at kunne opsuge u-

tilfredsheden, er formen i klubberne demokratisk.

Deres ubrugelighed som kamporganisationer er imidlertid tydelig. Lige meget om det gælder hovedaftalen eller andre spørgsmål, så betyder modstand fra klubberne eller "progressive" forbund o.l. intet. LO har forlængst sikret sig magten. Gennem afstemningsregler, kompetente forsamlings, sammenkødningsregler m.m., kan de få det resultat ud af det, som de ønsker. Vi så det sidst med overenskomsten og hovedaftalen. Den første var en nederlagsstrejke eller rettere lockout, med det formål at sanke reallønnen med mindst 13%. Den anden var stort paradenummer.

Derfor er det meget farligt at have tillid til disse "progressive" klubber og forbund. For deres "progressivitet" er nemlig et våben i hænderne på LO. De er med til at give fagforeningerne et demokratisk ansigt, de er med til at understrege LO-pampernes favoritlign: at fagforeningen trods alt er hvad medlemmerne gør den til.

Og det er også så som så med "progressivitet", når det kommer til stykket. For nok siger lederne her Nej til EF, men når det gælder kampen for bedre arbejdsforhold og når det gælder kampen mod udbytningen så står disse ledere pludselig på kapitalens side. Mange fremtrædende DKP'ere er typiske eksempler på dette.

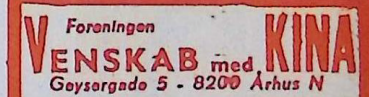
Trods disse fakta er der alligevel nogle der hævder, at man kan generobre fagforeningerne. Deres bestræbelser er af samme skuffe som de "progressive" klubber og forbund. Det er udtryk for småborgerlig reformisme: at man trods alt kan erobre borgerskabets organisationer indefra. På det parlamentariske område svarer det til strategien om fredelig overgang til socialismen, ved at erobre flertallet i Folketinget.

Tværtimod må alle klassebevidste og militante arbejdere afsløre indholdet i disse illusioner. Hvad enten de er medlemmer i "progressive" eller traditionelle socialdemokratiske fagforeninger, så må de gøre det klart for deres arbejdskammerater, at den eneste vej til sejr i den økonomiske kamp er den selvstændige organisering, den vilde strejke. I stedet for "progressive" klubber eller fagforeninger skal den demokratisk valgte strejkekomite lede strejken og sørge for at fagforeningen holdes 100% uden for. Dette er den eneste linje for den faglige kamp som giver arbejderne selvtilid, kamperfaringer og skoler dem i brud på de kapitalistiske love.

RED.

samfundsskønomien og udnyttet resourcerne for at tilfredsstille folkets behov og ikke visse selskabers jagt efter maksimalprofit.

Således lyder spørgsmålet og sådan løser vi den nuværende og kommende "energikrise".

Det kommunistiske parti

Fortsat fra side 1

DER INGEN REVOLUTIONÆR BEVÆGELSE.

A t partiet ud fra det marxistiske standpunkt bør drage en klar skillelinie mellem sig og opportunismen, og føre en stadig kamp mod den, uanset hvilke former den antager (økonomisme, bernsteinisme, reformisme, revisionisme, spontanisme o.s.v.)

A t partiet aldrig må tillade opportunismen at eksistere som retning inden for partiet.

A t partiet udgør en landsomfattende, centralistisk organisation, som likviderer amatørismen og benytter professionelle revolutionære (dette også for at gøre en ende på de intellektuelles dominans i ledelsen ved at give arbejderne mulighed for professionelt at beskæftige sig med revolutionært arbejde og studere teorien. Kun på denne måde kan man sikre en proletarisk ledelse af partiet).

A t partiet må organiseres således, at det gennem celler på fabrikkerne og celler i boligkvartererne forankres direkte i proletariatet. Således at partiet, gennem kommunisternes propaganda og agitation kan tilføre arbejderklassen den marxistiske verdensanskuelse og vende den spontane kamp mod udbytningens følger til en kamp mod selve udbyttersystemet - til en bevidst revolutionær kamp for socialisme.

Red. slut d. 25-11, 73

ARBEJDER BLADETS STUDIEKREDS

De første krav til en arbejder, som vil gå i spidsen i kampen for sin classes frigørelse er, at han ikke lader andre om at vide tingene, men at han ved selv. Uden kendskab til marxismen-leninismen, teorien om arbejderklassens frigørelse, så kan han slet ikke blive et led i kampen for alle de forvængninger af marxismen, som de småborgerlige socialister fører frem med. Meld dig derfor til vores grundskoling. Sammen med andre kammerater gennemgår du grundprincipperne i marxismen-leninismen. Samtidig vil vi diskutere aktuelle politiske begivenheder og ARBEJDERBLADET's linie i de brændende spørgsmål, som trænger sig på i kampen for socialismen - først og fremmest spørgsmålet om vejen til genrejsningen af arbejderklassens kommunistiske parti. Grundskolingens et samtidig basis for, at du fuldt ud kan deltage som medlem af gruppen og skrive i ARBEJDERBLADET og være med i forvaltningen af politikken og propagandaen. Skriv til ARBEJDERBLADET eller lig ind i vor boghandel.

Studer - kæmp - lær!